

Svatá Hora

1

2019

ročník
LVI

Poutní cesta • Rozhovor s P. Františkem Boldym • Jednota a rozmanitost

OBSAH

Úvodník

Máme před sebou dovolenou, Pane **3**

Ze Svaté Hory

O putování
aneb Cesta nejen na Svatou Horu **4**
Zemřel pan Václav Klán **20**
Okénko Matice Svatohorské **24**
Opravy na Svaté Hoře **25**
Zprávy ze Svaté Hory **32**

Naše pravidelné otázky

„Buď tedy knězem
a nech řídit řidiče“... **9**

Spiritualita

Jednota a rozmanitost **18**

Informace

Poutní cesta
z Březnice na Svatou Horu **24**
Listárna **28**
Exercicie, poutě **33**
Pravidelné bohoslužby, otevírací doba **34**

Máme před sebou dovolenou, Pane

Ze svitku proroka spravedlnosti Ámosa: „Kdy už pomine novoluní, abychom zas prodávali obilí, a den odpočinku, abychom otevřeli sýpku“ (Am 4, 5). Pokušení vejít do otevřených obchodů v neděli a ve svátky nebo pokušení neustat ve své všednodenní činnosti doléhá i na nás. Umíme vlastně slavit neděle a svátky? Aby si člověk mohl odpočinout, potřebuje čas. Když Ježíš vybídně apoštoly: „*Pojďte i vy někde na opuštěné místo a trochu si odpočítejte*“ (Mk 6,31), dostávají tak do jisté míry nové poslání: nikoli pracovat stále na vinici Páně, ale odpočinout si a zotavit se, strávit s ním prázdniny. Mají Ježíše následovat nejen v jeho činnosti, ale i v odpočinku. Těmito slovy mluví Ježíš i na nás. Potřebujeme přestávky na nadechnutí, čas na ticho a klid, kdy jsme pouze s ním. Každý den nás povolává k tiché chvilce modlitby, každý týden ke dnu odpočinku, a tu a tam k delší době, kdy jsme s ním o samotě. Máme se odpoutat od svého každodenního jednání, abychom se dokázali podívat na svůj každodenní život s odstupem a novými očima. Každý člověk má svůj přirozený rytmus. Toužíme-li se harmonicky rozvíjet, je důležité, abychom se tomuto tempu přizpůsobili. Uspěchaný člověk nikdy neposkytne svým činům čas dozrát. Proto jsou mnohdy nakonec prázdné a nenesou dobré ovoce. Ukvapené činy jsou „chrleny“ takřka násilím, zatímco člověk žijící v souladu se svým rytmem umožní svým činům rodit se v pokoji a z hloubi. Nejlepším způsobem takové pauzy je okamžik vnitřní modlitby. V ní nalézáme Stvořitelův rytmus. Dokument Benedikta XVI. *Sacramentum caritatis – O eucharistii, zdroji a vrcholu života a poslání církve*, v kapitole nadešlé *Smysl odpočinku a práce učí*:

**Fotografie
na titulní straně časopisu:**

Pravý roh balustrády, socha sv. Jana Evangelisty, na soklu je vytesán erbovní štít Talacků z Ještětic, v pozadí kaple sv. Josefa

Časopis **Svatá Hora** • LVI. ročník

Dokončení na straně 17

O putování aneb Cesta nejen na Svatou Horu

Od nepaměti člověk putoval – za vírou, za objevy, za obchodem, za svými milými či odpočinkem. Doba „na cestě“ je však bez přestání krácena stále rychlejšími dopravními prostředky, a v posledních letech dokonce často nahrazena virtuálním setkáním v binárním světě internetu. O návrat poutní tradice do středočeského poutního centra na Svaté Hoře u Příbrami se pokouší skupina nadšenců. Jejich projekt, který je také obraznou poutí, podněcuje mnohé otázky. Některé z nich jsme jim dnes položili.

Jak lze v kostce představit projekt obnovy poutí na Svatou Horu u Příbrami?

Nejprve je třeba zmínit, že poutě na Svatou Horu stále existují, jen je počet jejich účastníků nesrovnatelně nižší, než tomu bývalo kdysi. Zpravidla se jedná o organizované poutě v době významných mariánských svátků. Nestavíme tedy na něčem, co by zcela zaniklo. Chtěli bychom ale poutě zpřístupnit a nabídnout i dnešnímu „novodobému poutníkovu“. Tento nápad vznikl pod dojmem cest do španělského Santiaga de Compostely. Tam lidé chodí sami nebo v malých skupinkách celoročně. Trasy jsou zpravidla delší a poutník si musí vystačit s tím, co nese na zádech. Cesty jsou přehledně značeny a poskytují i skromné informační a ubytovací možnosti. Naší snahou je připravit podobné zázemí pro poutníky i u nás. Rozhodně nechceme konkurovat tradičním mariánským poutím, naopak, máme k nim úctu a náš projekt jen rozšiřuje nabídku.

A proč zrovna Svatá Hora u Příbrami?

Příbram byla nejen v době baroka, ale až do osudného roku 1948 nejznámějším mariánským poutním místem v Čechách i v celé střední Evropě. Svědčí o tom literatura a později i množství dobové fotodokumentace. Ohromný příliv poutníků byl přínosem ekonomickým, ale měl také svůj rozměr vnitřní. Lidé se zde potkávali, pomáhali si, během poutí se sbližovali. Navazovala se přátelství, vztahy. Poutě obohacovaly samotné město i celý region a propojovaly tak věřící místní s věřícími z okolních zemí (Bavorska, Rakouska, Uher). Chceme navázat na tuto tradici a pokusit se obnovit něco, co po staletí samovolně a s nadšením fungovalo.

Má putování v tomto smyslu vůbec místo ve 21. století?

V dnešní zrychlené době, kdy jsme zahlceni informacemi a povinnostmi, mnoho z nás vyhledává nějaký způsob úniku. Čas a prostor vydechnout, zamyslet se, uspořádat si vlastní myšlenky a priority. Pouť k tomu může být skvělým prostředkem. Smysl a motivace k vydání se na cestu se velmi liší podle toho, co kdo hledá. Pouť je v pravém slova smyslu čistě křesťan-

ská náboženská záležitost. Někteří to tak však vnímat nemusí. Někdo se skutečně vydá na pouť z víry a ve víře, jiný ale hledá duchovno, které nijak nepojmenovává a neztotožňuje se s žádným náboženstvím; pro dalšího může jít o sportovní zážitek nebo o objevování historických kořenů naší země.

V současné době zažívá novodobé poutnictví celosvětově nebývalý rozmach. Svatojakubskou pouť ve Španělsku ročně absolvují statisíce poutníků z celého světa. Na této cestě se potkávají lidé různého vyznání i nevěřící. A právě obdobnou formu poutnictví bychom rádi vzkřísili také u nás.

Co může taková cesta poutníkům přinést a co jim naopak může vzít?

Tomu, kdo je vnímavý, může pouť nabídnout mnoho darů - vnitřní rovnováhu, mystický prožitek, řešení osobního problému, nalezení víry či dokonce objevení smyslu života. Je to velmi odlišný zážitek, než na jaký jsme zvyklí z běžných dovolených. Již příprava na pouť klade nové otázky a přináší nutnost vymanit se ze stereotypů každodenního života: vystačit si s minimem věcí, které jsem schopen sám unést na hřbetě, vykročit do neznáma netuše, kde v noci složím hlavu. Už to je tvrdý oříšek pro mnohé z nás. Každé ráno pak musím vstávat za úsvitu a ujít plánovanou trasu od ubytovny k ubytovně, nehlédě na únavu, bolest či nepřízeň počasí. Odměnou mi bude dokonale vyčištěná hlava, hrdost, že jsem dokázal něco, co se zdálo být na počátku neuvěřitelné, nečekané zážitky a doslova zázračná setkání na dlouhé cestě. Také nám ale navrátí přirozený rytmus - kvalitní hluboký spánek, zdravou fyzickou námahu, vděčnost a požitky z dobrého jídla sdíleného se spolupoutníky.

Jiné evropské poutní cesty mají své symboly. Jaký symbol má poutní cesta na Svatou Horu?

Symbolem této poutní cesty je klíč, který v sobě spojuje hned několik myšlenek. Navazuje jednak na znak Svaté Hory – dva klíče propůjčené první české bazilice minor Vatikánem. Ale klíč je i symbolem k otevření nového poznání skrze cestu, případně uzamčení předchozí kapitoly a možnosti dalšího vývoje.

Poutník musí udělat první krok – vzít svůj vlastní klíč, který celou cestu ponese jako své poznávací znamení. Stejně tak mu budou symboly klíče

Eva: „Já sama si troufnu říct, že jsem poutník - už třikrát jsem se vydala do Compostely. Jak jednou začnete, je těžké přestat. Ta atmosféra je skutečně nepopsatelná. Když putujete pěšky, poznáte kraj a jeho obyvatele daleko lépe a důvěrněji než jako běžný turista.

Pocházím z Příbrami a cítím vůči ní určitý závazek. Ráda bych se podílela na aktivitách, které přinesou prospěch zdejšímu regionu. Má mnoho co nabídnout, ať už jde o nádhernou přírodu, historicky významná místa či architekturu.

Myšlenka obnovy poutí na Svatou Horu mě nadchla, neboť propojuje obojí.“

ukazovat, kudy trasa vede a kde je možné po náročném dni spočinout. Ostatně naším mottem je „Cesta je klíč“.

V logu Pouti na Svatou Horu pak máme Svatohorskou Pannu Marii s Ježíškem.

Jak hluboce budou poutní cesty na Svatou Horu spojeny s mariánským kultem?

Milostná soška Panny Marie neodmyslitelně patří ke Svaté Hoře, respektive je její podstatou. Poutní cesty by tudíž měly komunikovat i s dalšími mariánskými místy. Smyslem poutí je především prohlubování osobního vztahu a úcty k Panně Marii, následování mariánských tradic. Je to i podpora vzájemné tolerance a respektu. Zveme na cestu každého, nechť je pro něj motivací cokoli.

Putovat na Svatou Horu se dá jistě z více stran. Máte připravené nějaké doporučené či dokonce vyznačené cesty?

Na přípravě a vytyčení tras intenzivně pracujeme. Plánem je věřit cest paprskovitě se sbíhajících ke Svaté Hoře z území celé České republiky. Začínáme čtyřmi hlavními směry s délkou trasy kolem 100 km – z Prahy, Plzně, Prachatic a Pelhřimova; které momentálně procházíme a snažíme se najít tu nejlepší variantu. Ne vždy mohou trasy dokonale respektovat původní cesty, neboť ty se postupem času proměnily v rušné komunikační tahy.

Plány však máme mnohem smělejší, cesty by měly vést z celé Evropy a propojovat se s jinými poutními trasami stejně, jako se protínají a propojují lidské osudy.

Jaká je nejlepší roční doba a jaká je vhodná výbava pro poutníky?

Vzhledem k místnímu podnebí je případně možné celoroční putování. Předpokládáme však, že trasy budou využívány zejména od jara do podzimu.

Poutník potřebuje v první řadě kvalitní a pohodlné boty, dobrý batoh, lehký spacák. Nad balením je třeba přemýšlet, aby byl náklad co nejlehčí a nejpraktičtější. Podrobný popis výbavy poutníka najdete na našich webových stránkách www.poutnasvatouhoru.cz.

Jak je to s kondicí poutníka?

Ne každý ujde za den 25–30 km.

Je pravda, že člověk by neměl na pouť vyrazit bez přípravy, zejména není-li zvyklý se alespoň trochu pohybovat. Snažíme se zajistit ubytování v kratších roztupech než výše zmiňovaných 25 km. Vhodné je především v prvních dnech plánovat kratší trasy, nepřepnout vlastní síly, a tím si nepřivodit zranění, která by další putování znepříjemnila či dokonce znemožnila. Tělo se pak postupně na zátěž adaptuje.

Je ale třeba počítat s tím, že se nejedná o snadnou procházku a trocha námahy a strádání k putování neodmyslitelně patří. Každý si v sobě nese svůj kříž a zátěž, které musíme na cestě překonat. Vždyť to je samou podstatou poutě.

Zmínili jste ubytování na cestě. Bude možné po cestě stanovat nebo najít kryté přístřešky v případě špatného počasí?

Naším cílem je, aby si poutník nemusel nosit stan a mohl přespát na předem určených místech v suchu ve spacáku na karimatce či skromném lůžku. A přijde-li bouřka nebo prudký déšť? Nu, s tím se musí počítat a poutník v takovém případě musí zaimprovizovat a samozřejmě mít v batohu přibalenu i pláštěnku. Snažíme se sjednat ubytování v pravidelných cca 10-15 km intervalech. Je ale pravděpodobné, že v prvních letech to bude náročnější a poutník bude muset vynaložit sám větší úsilí. Pokud zájem o pouť poroste, zázemí a ubytovny budou vznikat dále samy a spontánně. Nyní jsme prostě na začátku...

Kompletní nabídka sjednaných ubytování bude uvedena na našich webových stránkách.

Každý, kdo má dobrý tip na ubytování pro poutníky nebo by byl dokonce ochoten poskytnout sám přístřešek pro složení hlavy, prosím nechť nás kontaktuje na: poutnasvatouhoru@gmail.com. Těto spolupráce si obzvláště vážíme!

Jitka: „Sama ze své zkušenosti mohu potvrdit, že první den bývá opravdu náročný. Přípravu jsem samozřejmě podcenila. Doslova jsem vstala od počítače pozdě večer před cestou. Váhu zavazadla jsem přecenila. Organismus zareagoval na nezvyklou námahu šokově. Nezbylo než přebalit zavazadlo, s většinou nepotřebných věcí se rozloučit a alespoň jeden den si po předchozím pracovním extrémním zápalu odpočinout. A pak už to najednou šlo.“

Jak bude cesta značená a kde se zájemci dozví více podrobností?

Naše země má světový unikát ve značení turistických tras. Jednotlivé poutní cesty budou značené turistické stezky využívat. V nejasných místech či v oblastech mimo vyznačenou turistickou trasu bude přidán symbol pouti – klíč, který ukáže směr. Na webových stránkách budou k dispozici nejen detailní popisy jednotlivých poutních cest, ale také soubory k přenesení do mapových aplikací.

Praktická otázka: Kdo celý projekt financuje?

Zatím si všechno děláme sami dobrovolnický, ale trvale to možné není. Ke skutečnému rozvoji nutně potřebujeme moderní manažerské řízení se všemi pravidly, s využíváním informačních technologií, propagace, komunikace, řešení problémů. Rádi přivítáme ty, kteří našemu snu o pouti věří a chtěli by projekt finančně či jinak podpořit. Pomohou i malé dary, vždyť z malých stružek roste řeka. Více o možné podpoře projektu najdete na jeho webových stránkách www.poutnasvatouhory.cz.

Děkujeme za rozhovor a všem zájemcům připomínám, že ti nejodvážnější se na cestu budou moci vydat snad již od letošního léta.

*S Marjánkou, Jitkou, Evou a Mílou hovořil Marek Kraus,
autor fotografií Petr Janků.*

„Bud' tedy knězem a nech řídit řidiče“...

Je snadné vyhledat zajímavého člověka, který má druhým lidem co říci. Mnohdy ale není jednoduché takovou osobnost vyzvat, popřípadě přemluvit ji k záznamu a otištění rozhovoru. P. František Boldy, viceprovinciál řádu redemptoristů, nás neodmítl a laskavě nám povyprávěl o svém životě. František je člověk, ze kterého vyzařuje víra, vyrovnanost a klid. S radostí Vám přinášíme rozhovor s ním.

Odkud pocházíte, kde jste prožil dětství?

Narodil jsem se v Prešově, vyrůstal jsem ve vesnici Dubovica nedaleko městečka Lipany asi třicet kilometrů od Prešova, nyní okres Sabinov. Pocházím z pěti sourozenců, mám tři sestry a jednoho bratra. Jsem „zlatá střední cesta“. Dětská léta... tak normálně, zlobil jsem jako každé děčko... Tatínek byl kostelníkem, takže pro mě bylo dost přirozené, že jsem trávil hodně času v kostele. Pomáhal jsem s úklidem, s výzdobou, začal jsem ministrovat... Když si to tak uvědomuji, po základní škole jsem v Levoči na pouti poprosil v modlitbě Pannu Marii, aby mi pomohla stát se knězem. Poté jsem nastoupil na gymnázium v Lipanech a hned po maturitě jsem „rukoval“ do kláštera.

Od začátku jste měl tedy jasno?

Hned jsem měl jasno, od začátku. V maturitním ročníku jsem se už rozhodl definitivně, že vstoupím do kláštera k redemptoristům. O Vánocích, pamatuji se, že to bylo na Štěpána, jsem se byl hlásit sám osobně v Podolínci. Maminka totiž pochází zpod Tater, tak jsme tam často jezdívali k babičce. Poprosil jsem rodiče, že si tu musím něco zařídit. Oni pokračovali dál.

Rodiče o tom nevěděli?

No, pak jsem se přiznal...

Neuvažoval jste o jiném povolání?

Ani nebyl čas. Bylo to pro mne tak silné, že jsem o ničem jiném neuvažoval.

Motto

„Za mým povoláním
je modlitba
a hudba“

Kdo Vás vysvětil a kde?

Vysvěcen jsem byl 23. června 2001 na Slovensku ve Starých Horách u Banské Bystrice, tam jsme měli tehdy klášter. Světil mě Rudolf Baláž, v té době biskup banskobystrické římskokatolické diecéze.

A rozhodnutí, že to budou právě redemptoristé?

To jaksi přirozeně vyplynulo. Možná to bylo i tím, že jsem se se členy tohoto řádu setkal na prvních exerciciích v rámci hnutí Světlo – Život. Od té doby jsme se začali kontaktovat. Četl jsem si životopis svatého Alfonse Marii z Liguori, zakladatele kongregace redemptoristů, svatého Klementa a dalších, a už tehdy se začaly konat lidové misie na Slovensku – to mě zaujalo. A pak samozřejmě charisma řádu. Oslovovalo mě ohlašování evangelia.

Co zásadně ovlivnilo Vaše rozhodování o povolání kněze?

Pamatuji se, že po základní škole v devadesátém roce byly pro mě exercicie velmi silným momentem. Byl jsem věřící, ale tehdy to začalo být víc osobní. Gymnázium bylo pro mě takovým prohlubováním duchovního života.

Když se mě někdo ptá, co je za mým povoláním kněžským a řeholním, říkám, že je to *modlitba a hudba*. A teď vysvětlím proč. Když jsem pobýval

na exerciciích, byla už svoboda, mládež se mohla veřejně setkávat. A tak jsme z naší vesnice chodili každý první pátek do sousedního městečka - do Lipan - a měli jsme adorace. Probíhaly bez kněze, v rámci výše zmíněného hnutí Světlo – Život. Zde se scházeli právě ti, kteří byli na exerciciích a sympatizanti. Brávil jsem tam mládež z naší vesnice, takže nás bylo dvacet, třicet, jak kdy. Adorace se konala v pátek večer po mši před svatostánkem. Jenom svíčky a kytary, zpívali jsme, modlili jsme se. Po revoluci začala u nás fungovat taková „Scholička“, zde je tedy souvislost s hudbou. Jak už jsem zmínil, tatka byl kostelníkem, takže bylo kde zkoušet, cvičit, učit se písni. Tatínek jednou, dvakrát zůstal, ale pak už to nebylo nutné... Začal jsem trochu hrát na kytaru - začal jsem se na ni učit, ve Schole jsem hrál „kytarovky“ a zpíval. Všichni jsme byli amatéři, neměl nás kdo vyučovat. Vše

Jáhenské svěcení

toto sloužilo k oživení farnosti, k probuzení mládeže. To byl smysl – a povedlo se... Proto tedy hudba a modlitba.

A proto také dobrá čeština, hudebníci lépe „chytanou“ výslovnost a melodii jiného jazyka.

Nepovažuji se za hudebníka. Trochu hraji na kytaru a zpívám.

První klášter redemptoristů, který jste navštívil, byl v Podolínci. Tam jste byl i v noviciátě?

Ano, tam. Byli jsme první ročník, který měl celou formaci už na území Slovenska. V roce 1994 jsem k redemptoristům vstoupil, dva roky jsme studovali v Bratislavě, v roce 1996 jsme vstupovali do noviciátu a v roce 1997 byly první sliby. V Podolínci jsme kromě jiného pracovali na zvelebení kláštera, vybudovali jsme například parkoviště v klášterní zahradě. Také jsme chodili na túry do Tater. Nynější provinciál (Václav Hypiš, CSsR – pozn. redakce) nám byl magistrem.

To se znáte dobře a již dlouho.

Ano.

Co Vaši sourozenci?

Sestra bydlí ve Strakonicih a ostatní jsou na Slovensku.

Jenom Vy jste knězem?

Ano.

Jste velice dobře jazykově vybaven, Vaše čeština je výborná.

Češtiny jsem se bál. Hlavně hlásky „Ř“. Mé kroky na území České republiky začaly už tím, že jsem navštěvoval sestru. Tady byl určitý kontakt s češtinou. A... narodil jsem se v Československu, takže čeština pro mě nic složitého nakonec nebyla. Mluvit plynule česky jsem začal až tehdy, když jsem přijel do Frýdku, to bylo v září 2013. Mši jsem sloužil česky, ale kázání bylo zpočátku ve slovenštině, pak jsem přirozeně postupem času přešel k češtině.

Kam jste zamířil po vysvěcení?

První místo bylo na Slovensku v Gaboltově u Bardějova. To je hlavní mariánské poutní místo v Košické arcidiecézi. Tam je uctívána Panna Maria Karmelská. Zajímavé je, že hlavní oltář farního kostela je zasvěcen svatému Vojtěchovi a dva boční oltáře Panně Marii - Čenstochovské - a druhý Karmelské. V Gaboltově jsem strávil celkem dvanáct let od kněžského svěcení v roce 2001.

A potom už jste odjel do Frýdku?

Ano, pak jsem pobyl necelé čtyři roky ve Frýdku a teď jsem zde.

Ve Frýdku jste pracoval také s mládeží?

Ve Frýdku jsem byl kaplanem pro mládež v děkanátě.

Jak jste se tu vlastně ocitl, chtěl jste do Čech?

Co se týče příchodu do Frýdku, to začalo tak... Bylo potřeba pomoci bývalé Pražské mateřské provincii, a tak jsme přišli hned dva. Já jsem se přihlásil dobrovolně v září roku 2013. No a před dvěma lety jsem přišel na Svatou Horu. Trošku to vyplynulo z funkce, kterou jsem dostal na spojovací kapitule v roce 2017. Od 1. dubna 2017 jsem na Svaté Hoře „papírově“ a od května i fyzicky. Mohu prozradit, že 1. července už tady nebudu. Funkce mi zůstává, ale už vím, že není zapotřebí být jen tady, že tu není nutná má fyzická přítomnost.

Musíte zůstat v Čechách?

Měl bych zůstat. Jsem statutární zástupce na českém území. Máme to tak ve stanovách.

Kdy jste byl poprvé na Svaté Hoře?

Na to se pamatuji a mám i obrazový materiál. V Rokycanech u Plzně bydlí tatínkův strýc, u kterého jsme byli v roce 1987 poznávat krásy Čech. Bylo mi jedenáct let, když nás vzal na pouť. Tehdy jsem se poprvé ocitl na Svaté Hoře. A to jsem až z východu Slovenska...

Znal jste na Svaté Hoře někoho?

Později, v době studií, jsem poznal pátera Zemánka jako tehdejšího provinciála. Jezdílal za námi studenty na Slovensko.

Jezdíte na misie?

V době studií jsem jezdílal na misie často, nyní se o to snažím alespoň jednou za rok.

Kde pobýváte nejraději?

Těžko říci. Zatím jsem toho moc neprošel. Co se týče pastoračního působení - nemůžu říci, že někde by bylo hůř nebo líp. Na každém místě, kde jsem dosud byl, jsem se snažil, a budu se snažit, dá-li Pán, žít pro to místo tak, jak nejlépe umím. Žít právě pro ty lidi, ke kterým jsem byl poslán.

To je základ a někdy se to povede líp, někdy možná méně, ale to už bude jednou soudit Pán Bůh.

Ze začátku, jako novokněz, jsem se učil, poznával věci, připravoval se na kněžství, na řeholní život. Bylo to, jako když člověk skočí do velkého

moře, ne do řeky, a musí začít hned plavat. Do poutního místa v Gaboltově jsme přijeli deset dní před hlavní poutí Panny Marie Karmelské (16. července). Za dva dny se tu vystřídalo třicet tisíc lidí. V Gaboltově bývaly dvě poutě, ta druhá byla romská. Rozšířili jsme je o pouť mužů a pouť ministrantů.

Jaké máte nejraději mariánské poutní místo na Slovensku?

Odmalinka jsem putoval pěšky do Levoče, to je pár kilometrů... Tatínek nás tam nosil na zádech. Ve třetí třídě, když jsme byli poprvé u svatého přijímání, se šlo pěšky jen zpátky, a potom jsme chodili pěšky už obě cesty. Když jsem pak vstoupil do kláštera, do Levoče jsem putoval každý rok.

Je tam každoroční tradiční pouť?

Ano, na východě jsou dvě významná poutní místa – Levoča a Gaboltov. Do Gaboltova jsme také jezdívali, protože maminka má sestru hned ve vedlejší vesnici. Přijeli jsme autem a pak putovali pěšky.

A do Levoče se chodí z různých směrů, že?

Ano. Spousta lidí, co jsem na Slovensku potkal, mi říkalo, že cestou přespávali různě po vesnicích nebo i v lese a že to tak chodí dodnes.

Taková pravá pouť... Kolik lidí na levočskou pouť chodí a kdy začíná?

Oficiální počty během pouti jsou kolem půl milionu, ale za celý týden. Většinou bývá v neděli po 2. červenci na Navštívení Panny Marie. Slovensko má liturgickou výjimku, že se svátek slaví 2. července, ne 31. května, a to právě kvůli Levoči. Je tepleji a začínají prázdniny a dovolené. Poutí je zde vícero, například pouť seniorů, ti mohou vyjet nahoru na zvláštní povolení. Jinak se tam lidé dostanou pouze pěšky.

V den prvních slibů

Na Svaté Hoře se staršími sourozenci

Při opakovaných návštěvách Slovenska zavítal na toto mariánské poutní místo i papež Jan Pavel II., který zde celebroidl mši na oltářní tribuně. Přišlo a přijelo kolem 650 000 poutníků ze Slovenska i ze zahraničí.

Ještě nás zajímá srovnání Gaboltova a Svaté Hory...

Gaboltov je jen malá vesnička, asi 500 obyvatel. Ovšem, jak jsem již uvedl, významná velkou poutí. Hlavní pouť má záběr po celém východním Slovensku. Není tam moc poutí do roka, tak čtyři. Je to malé místo, takže tam není ani žádné vnitřní zázemí. Kdo se nevejde do kostela, je venku. Záleží na počasí, když prší, tak je oběť větší. Tady jsou ambity, kam se dá schovat, ale bohužel, tolik lidí nechodí.

Jezdíte na poutě do ciziny?

Byl jsem jednou ve Fatimě. Když to jde, mám svá oblíbená místa. Jedno z nich je Krakov, pouť k Božímu milosrdenství, tam vždycky bývá mým dnem Velikonoční pondělí. Teď jsem to ale dva roky zanedbal. Vzdálenost od Gaboltova byla asi 160 kilometrů, z Frýdku nějakých 200 kilometrů, pořád po dálnici.

Druhé místo je Medžugorje – i když není schváleno, snažím se jej navštívit alespoň jednou za rok, pokud to jde. Nejvíce jsem tam byl asi pětkrát za rok. Poskytuje mi to odpočinek, nevadí mi dlouhé cestování autem, naopak, řídím rád.

To je Vaše záliba?

Měl jsem od malička sen, že se stanu řidičem kamionu. Jako malý kluk, hlavně v době nemoci, jsem si často na řidiče kamionu hrával. Měl jsem „namále“, co se povolání týče. Když jsem byl v Gaboltově – jezdilo se na poutě – jeli jsme pro ostatky svatého Vojtěcha do Hnězdn. Při cestě jsem se zmínil před panem biskupem Stolaríkem o tom, že bych si mohl pořídit řidičák na autobus. A on řekl: „Ty jsi vysvěcen na kněze, buď tedy knězem a nech říditi řidiče.“ Vzal jsem si to k srdci a zůstal jsem u kola a u řidičáku skupiny B.

Máte i jiné koníčky?

Jezdím na kole, dříve jsem rád lyžoval. Pořídil jsem si do Brd i elektrokolo.

Našel jste v Brdech nějaké pěkné místo?

Jel jsem do kopců několikrát, našel jsem i studánku, ale nevím, jak se to tam jmenuje. Snažil jsem se jet vždycky po jiné trase.

Potkal jste cestou i nějakou šikovnou hospůdku?

Zastavil jsem se Za komínem v Podlesí. Pěšky jsem zdolal Třemošnou, zatím jsem nestihl dojet k Padršským rybníkům, třeba to ještě vyjde.

Jaká jiná místa se Vám v Čechách líbí?

Praha, tu si oblíbí každý, vždycky byla hezká a bude, ale žít bych tam nechtěl...

Umíte jazyky?

Já si pamatuji z každého jazyka něco. Domluví se, když potřebuji, více německy než anglicky.

Mohl byste shrnout Vaše působení zde, na Svaté Hoře?

Byl jsem víceméně určen pro administrativní věci v rámci provincie, a také jsem byl kromě jiného výpomocný duchovní. Mariánská místa mám moc rád. Pořád jsem vlastně v takových to klášterech působil – Gaboltov, Frýdek, Svatá Hora... Víra je všude a na mariánských místech je ožívána poutěmi. A co se týče nás – služby kněží, tak je to hlavně o kázání a zpovídání. To je základ. To jsem vnímal jako svou službu, když jsem byl tady přítomen. Snažil jsem se co nejvíce sedět ve zpovědnici, být ten milosrdný otec, který čeká...

Myslím, že se Vám to daří...

No a být s bratřími. Bohužel jsem za tu krátkou dobu musel dva pohřbít. Ale byl jsem moc rád, že jsem mohl být s nimi na sklonku jejich života. Měl jsem možnost otce Ladislava i Stanislava více poznat, bylo to pro mne obohacující.

Misionáři milosrdenství z provincie Bratislava-Praha v Římě

V čem se liší Frýdek a Svatá Hora? Asi je to jiné i tím, že Frýdek je farnost a ne poutní místo, že? Tady je to asi těžší v tom, že se věřící více střídají...

Ano, to mi na rozloučenou hezky vysvětlila má obvodní doktorka ve Frýdku, když jsem odjížděl na Svatou Horu: „Víte, tady jste byl jako já – obvodní doktor. Kněz ve farnosti je něco jako „obvodák“, který každého zná. Teď ale jedete do „nemocnice“. Tam budete léčit intenzivně.“

To je přesné.

Právě proto to říkám.

Kam směřují Vaše kroky po odchodu ze Svaté Hory?

Vracím do Frýdku, tam budu na pozici faráře.

Putující redemptorista...

No ano, tak to je... Máme takové interní pravidlo, že bychom neměli zůstat na jednom místě déle než 8 let. Samozřejmě, výjimka potvrzuje pravidlo.

Nakonec zmíníme jednu Vaši významnou službu - jste prý misionář milosrdenství, co to znamená?

Rok milosrdenství už samozřejmě skončil, ale *milosrdenství* jako takové neskončilo, a tak papež František poslal misionáře do světa a já jsem jeden z nich. Mám i fotografii s papežem. Vlastně jsme čtyři redemptoristé - P. Michal Zamkovský, já, P. Peter Hertel a P. Jožko Mihok. Máme pravomoci od Svatého otce rozhřešit některé hříchy, které jsou rezervované jenom jemu nebo lidem, které pověřil. V roce milosrdenství, na Popeleční

středu, nás papež vyslal do celého světa přes tisíce. Setkali jsme se s ním po dvou letech, to znamená v roce 2016, a pak v roce 2018.

A pocit ze setkání s papežem? To se každému nepoštěstí.

Je to výjimečná událost, samozřejmě, tváří v tvář se potkat s papežem. Pamatuji si, že loni nás tam bylo asi tak 600, a to bylo zajímavé, že s každým se chtěl osobně pozdravit. Samozřejmě, že jsme nemohli podebatovat, ale proběhlo alespoň podání ruky.

Když mi Svatý otec podal ruku a viděl jsem ten pohled a pořád úsměv na tváři, bylo vidět, že to, co od něj čteme, co hlásá, tak také žije. Bylo to milé.

Takže, shrnu-li to do několika vět, jsem vděčný, moc vděčný za tu milost, protože všechno v našem životě je milost, tak to vnímám. Milost je i působit na Svaté Hoře a pro mne je to velmi obohacující. Myslím to i tak, že vždycky víc dostávám, než dávám...

Lidé se v životě učí, učí se pořád. Spousta věcí je velkým darem a je dobré ten dar vnímat, vědět, že k něčemu člověka vede...

Otče Františku, moc děkujeme za Váš čas a doufáme, že k nám někdy opět zavítáte. Ať Vás i nadále Bůh provází životem a Panna Maria chrání i na Vašem „staronovém“ působišti ve Frýdku.

*Rozhovor s P. Františkem vedli Marie Štefaniková,
Iva a Petr Duškovi a P. David Horáček.*

S. P. Hurinou ve Frýdku

Máme před sebou dovolenou, Pane - dokončení

„Dnem odpočinku od každodenní námahy se relativizuje práce, která má svůj účel v člověku, nikoli naopak: práce je pro člověka, a nikoli člověk pro práci. Je snadné vytušit, jakou ochranu to člověku přináší a jak ho to osvobozuje od případného zotročení. V den zasvěcený Bohu člověk pochopí smysl svého života i svých pracovních činností.“ Člověk, který se snaží nalézt vnitřní ticho a usebrání, získává jiný vztah ke všem věcem. Mlčení, modlitba a soulad s vlastním nitrem nám nově otvírají oči. Učme se obdivovat Boží stvoření, žasnout nad ním a hlouběji vnímat události a věci v jejich původní podobě. Meditovat o stvoření znamená žít postoj naslouchání a přijímání, jenž dovoluje věcem být tím, čím jsou. Kdo se neustále snaží chovat jako pán všeho, co mu přijde do cesty, nedokáže žít hlubokým životem. Dopřejme událostem a věcem možnost, aby nám zjevovaly své vlastní poselství. Vyjdeme-li si tak na procházku do lesa, nemusíme myslet na to, co z toho budeme mít. Připusťme jen, aby nám les vyšel v ústrety takový, jaký skutečně je, dovolme, aby na nás působil. Tím, kým máme být, se můžeme stát pouze za předpokladu, že zachováme tempo, které nám určil Bůh.

O. Krzysztof Strzelczyk, CSsR

JEDNOTA A ROZMANITOST

Svatý Marek zaznamenal reakci svatého Jana, který přistoupil k Ježíšovi se slovy: *Mistře, viděli jsme někoho, jak vyhání zlé duchy v tvém jménu. Bránili jsme mu, protože není tvým učedníkem.* Pán využil příležitosti a zanechal nám poučení aktuální pro každou dobu: *Nebráňte mu. Přece žádný, kdo ve jménu mém vykoná zázrak, nemůže pak hned o mně mluvit špatně. Kdo není proti nám, je s námi.* Ta dnešní slova „Kdo není proti nám, je s námi“ se vztahují spíše na ty lidi, kteří nepoznali Krista, nedostalo se jim výchovy ani podnětného svědectví v jejich okolí, ale přesto hledají, jsou otevření hlasu svědomí, mají dobré srdce a dobrou vůli. Nejsou ještě plně osloveni vírou, ale nejsou proti ní, a my cítíme, že už si v mnohém ohledu rozumíme, že nás v mnohém spojuje společná touha a cesta, po které jdou už zpovzdálí s námi. Jak je trapné, když se do konverzace s Ježíšem místo jeho, evangelijního myšlení, vnáší staré myšlení tohoto světa. Jak se někdo opovažuje konat něco ve tvém jménu, když nechodí s námi? Máme prvenství, máme monopol, máme autorské právo! Každý máme svoje právo, každý svou rozdílnou individualitu - a do jejího okruhu ať nikdo nevstupuje. Každý svoje, každý sám pro sebe. To je právě to staré myšlení, k jehož změně vyzýval už Jan u Jordánu: *Obráťte se.* Nejde však o záměnu našeho úmyslu za jiný náš úmysl, odlišný od předchozího ani o záměnu našeho smýšlení za jiné naše smýšlení. Jde o nahrazení našeho úmyslu úmyslem Božím, našeho smýšlení Božím smýšlením.

Synové tohoto světa si závidí své úspěchy, brání si svá autorská práva, aby se na nich nikdo nepřizívoval.

Ale mezi vámi to tak nebude! Kdo bude mít mezi vámi větší schopnost než ten druhý, bude rád, když si s ní pomohou k úspěchu i ostatní.

Ano, bude rád, protože ví, že dary, které dostal, dostal pro společný užitek všech. Není proti nám. A když není proti nám, je s námi.

„Je mnoho forem apoštolátu,“ konstatuje II. vatikánský koncil, „kterými laici budují církve a posvěcují a v Kristu ožívují svět.“ Jedinou podmínkou je „být s Kristem“, s jeho církví, hlásat jeho učení a milovat jej prostřednictvím skutků. Křesťanský duch by nás měl vést k tomu, abychom byli otevření různým formám apoštolátu, abychom se snažili je pochopit, i kdyby se diametrálně lišily od našeho způsobu bytí nebo smýšlení. Velmi záleží na tom, abychom při správném chápání jednoty církve ohlašovali Krista mnoha rozmanitými způsoby. Jednota musí panovat v otázkách víry a morálky, ve svátostech, v poslušnosti hierarchii, ve společných prostředcích k dosažení svatosti a v závažných pravidlech disciplíny v souladu se známým principem svatého Augustina: „V nutném jednota, v nerozhodnutém svoboda, ve všem láska“. Od počátků církve víra zapouštěla kořeny u lidí mladých i starých, bohatých i chudých, vzdělaných i nevzdělaných. Apoštolové a jejich následovníci zachovávali jednotu ve všem, co bylo třeba, ale církve se nikdy nesnažila prosazovat uniformitu mezi těmi, kdo víru přijali. Nádherná Letnic spočívá v posvěcení mnoha různých cest: Žádné nepatří výsadní postavení, žádná nemá právo vyvyšovat se nad jiné.

Seslání Ducha svatého je nekonečná mnohost jazyků, metod, způsobů setkání s Bohem, nikoliv násilná uniformita. „V zahradě církve byla, je a bude obdivuhodná rozmanitost nádherných květů lišících se vůní, velikostí, tvarem a barvou.“

Katechismus učí: Člověk zaujímá ve stvoření jedinečné místo, je „Božím obrazem“. Ve své přirozenosti spojuje svět duchový a hmotný, je stvořen „jako muž a žena“. Bůh ho učinil svým přítelem. Jen člověk ze všech viditelných tvorů je schopen „poznávat a milovat svého Stvořitele“, „je jediným tvorem, kterého Bůh chtěl pro něho samého“.

Jen člověk je povolán, aby sdílel poznáním a láskou Boží život, k němuž byl stvořen a který je hlavním důvodem jeho důstojnosti. Díky společnému původu tvoří lidský rod jedinou jednotu. Vždyť „stvořil z jednoho člověka celé lidské pokolení“ (Sk 17,26): „Úchvatná je vize, která nám dává nazírat na lidský rod v jednotě jeho původu v Bohu, v jednotě jeho přirozenosti, složené stejně u všech z hmotného těla a duchové nesmrtelné duše, v jednotě jeho bezprostředního cíle a jeho poslání ve světě, v jednotě jeho životního prostředí, země, jejíž plody mohou všichni lidé podle přirozeného práva užívat k udržování a rozvíjení života, v jednotě jeho nadpřirozeného cíle, samého Boha, k němuž mají všichni směřovat, v jednotě prostředků k dosažení takového cíle, v jednotě jeho vykoupění, které pro všechny zjednal Kristus.“

Jednota a rozmanitost. Tak jako svatí v nebi jsou rozdílní, protože každý z nich má svůj osobní a jedinečný ráz.

A zároveň být podobní jeden druhému, tak jako svatí, kteří by nebyli svatými, kdyby se každý z nich neztotožnil s Kristem. Zamysleme se v modlitbě, zda respektujeme a milujeme rozmanité způsoby života, se kterými se denně setkáváme u lidí ve svém okolí, zda považujeme za bohatství církve skutečnost, že se od nás mnozí liší svým vkusem, způsobem bytí a smýšlení. Cokoliv, co není v rozporu s Pánovým učením, by mělo být tolerováno.

O. Krzysztof Strzelczyk, CSSR

Zemřel dlouholetý člen Svatohorského chrámového sboru a Matice Svatohorské pan Václav Klán

V úterý 12. března zemřel dlouholetý člen Svatohorského chrámového sboru a Matice Svatohorské pan Václav Klán. Pohřeb se konal v bazilice ve středu 20. března.

Vzpomínka na pana Klána

Pan Václav Klán byl příbramský rodák. Část svého života prožil v Plzni, kde pracoval jako cukrářský mistr.

Po svém návratu do Příbrami se stal spolu se svou manželkou členem Svatohorského chrámového sboru, kde zpíval dlouhá léta téměř až do svého odchodu na věčnost. Byl to člen věrný a mimořádně spolehlivý, který své působení v pěveckém sboru na známém poutním místě považoval za čest. Pravidelné zkoušky a vystoupení měl vždy na čelném místě svého programu.

Vystupoval mile a přátelsky, jeho chování bývalo skromné a nenápadné. Vyjadřoval se vždy uctivě a kultivovaně. Když se však dělo něco, co bylo v zásadním rozporu s jeho životním přesvědčením, nebál se důrazně ozvat.

Při společenských událostech sboru neopomenul přispět dobré náladě i svými výbornými sladkými výrobky svědčícími o jeho cukrářském umění. Všichni, kdo je okusili, nezapomenou.

Jeho odchodem svatohorský sbor ztratil dobrého zpěváka a skvělého člověka.

Na shledanou v nebi při skvělé hudbě a výtečné hostině!

Marie Hlaváčková

Kázání z pohřbu pana Václava Klána

Když odejde z našeho středu člověk, v našem případě pan Václav Klán, kterého jsme znali, s kterým jsme prožili řadu let a událostí, člověka, kterého jsme měli rádi a který měl očividně rád nás, který i pro nás činil dobro, který byl pro nás v jistých směrech či mnohých věcech vzorem, a u kterého bychom těžko tušili, že bojuje s těžkou nemocí, tak se s bolestí dostaví i vědomí toho, že hodnoty pravdy, krásy a dobra stojí za to a žít pro ně, že je správné. Tak se dostaví i vědomí toho, že patří úcta jemu samotnému, za to jaký byl, čemu nás naučil a v čem nás ovlivnil a že patří vyslovit Bohu díky za to, že jsme mohli být spolu, že jsme se mohli poznat.

A to, že truchlíme, že jsme smutní, že přišly slzy, je přirozené. Pán Ježíš také zaplakal u hrobu svého přítele Lazara. Ovšem kromě té bolesti v nás sídlí hluboká víra. Víra křesťanů, že smrt není definitivním koncem. Smrt není jakousi tvrdou betonovou stěnou, o níž by se život roztříštil a navěky skončil, přestal existovat. Smrt je dveřmi, branou, kterou naši zesnulí přechází. Přechází do nového způsobu existence. Tomu my věříme, i když se zdá, že je to nad náš rozum. A tak není nesmyslné modlit se za naše zesnulé, protože věříme, že s celkem svého života, s tím, jak žili, modlili se, pracovali, radovali se i trpěli, přišli před Boží tvář. Není nesmyslné děkovat Bohu za jejich život a námahu, za to, že tím, co bylo dobré a ve spojení s ním, pomáhali tvořit lepší svět, bratrský pozemský domov a přitom věděli o odměně v nebi.

Není nesmyslné modlit se za zesnulé a prosit Boha, aby jejich nedostatky a slabosti překryl svým odpuštěním a milosrdenstvím. Není nesmyslné prosit, aby jejich skutky a jejich život vnesl požehnání do dnů těch z nás, kteří jsme ještě tady na zemi.

Všichni víme, že zemřeme a všichni cítíme, že nezemřeme. To je víra. Tedy vědomí toho, že po smrti bude existence člověka pokračovat. Takový je reálný náhled na smrt. A my se loučíme s tím vědomím, že došlo ke svému naplnění všechno, co mohlo být vykonáno v pozemském životě. V konkrétním případě pana Klána jde o život naplněný PRACÍ, OBĚTÍ, POMOCÍ SVÝM BLÍŽNÍM a v neposlední řadě MODLITBOU. Ano, Pan Klán žil v dialogu přátelství a lásky se svým Stvořitelem, se všemi aspekty, které tento dialog

vnáší do života. V tomto dialogu žil, pracoval, prožíval vztahy s lidmi, a obětoval veškerou práci, své námahy, trápení, slzy, radost i utrpení jedinému dobru, pravdě a kráse – Pánu života i smrti. Tento dialog na věčnosti pokračuje, i když v jiné formě. To, co jsem teď vyslovil, to také spadá do víry křesťanů.

Pan Klán odešel tiše. A my jsme se setkali se smrtí a loučíme se tady na zemi ve víře a s tím vědomím, že se už na zemi neshledáme, takže kromě víry máme naději, že se setkáme na věčnosti. A jak jsme slyšeli v evangeliu, příbytky jsou tam připravovány každému, kdo Bohu náleží. Každému, kdo ví, že je v Boží ruce. Nakonec ve víře, naději a lásce tkví cesta, jíž jsme stále se zesnulými spojeni, i když nás smrt rozdělila. Víme, že jsou v Boží ruce a v pokoji se nalézají, jak znělo v prvním čtení.

Vždy, když stojíme u rakve zemřelého blízkého člověka, uvažujeme a jsme vedeni i k myšlence, že nevíme, kolik času je pro nás samotné v Božím plánu určeno k prožití tady na zemi. Kolik komu z nás ještě zůstává času na to, aby žil a konal. Jsme vedeni k myšlence, kolik času ještě zůstává nám samotným. Kolik skutků nám bude ještě dáno vykonat. S tou myšlenkou by se měla zrodit i vůle hovořící: Kéž jsou to jenom skutky dobra.

Tím, že nevíme, kolik času máme my sami, tím se pro nás čas stává jaksi vzácným. Chtějme tedy smysluplně naplnit naše dny. Využijme všechny ty dary, které do nás Bůh vložil, abychom budovali lepší, krásný pozemský domov pro všechny a zároveň tím měli účast na Božím stvořitelském

dílu. A mějme jistotu, že to, co na zemi dobrého z lásky a s láskou, ve spojení s Kristem, vykonáme a prožijeme, ba i protrpíme, najdeme na věčnosti, jako část toho, co Bůh tvoří nové.

P. David Horáček, CSsR

Vnímám, že pan Klán je s námi ve všech okamžicích, kdy na něho myslíme, i když už vstoupil do Věčnosti. Zejména při poslední návštěvě u něho doma na mě zapůsobil svojí stálou snahou o zachování věrnosti Bohu, sobě i druhým. Z jeho duše vyzařovala opravdovost, čestnost i důvěra. Snažil

se v životě rozlišovat věci podstatné od nepodstatných, a tak si často s určitou mírou humoru uchoval patřičný nadhled nad životními starostmi či společenskými problémy. Jeho osobní příběhy se mi vryly hluboko do srdce. Zejména jak vyprávěl o svém životním nasazení jak pro duchovní, tak i hmotné záležitosti nebo když vzpomínal na radostné i žalostné chvíle svého života. Nejednou mi vhrkly slzy do očí z jeho čisté upřímnosti, vnitřní citlivosti a srdečnosti. Myslím, že i díky své skromné ženě, která ho podporovala s trpělivostí a pochopením, mohl pan Klán rozvíjet nejen schopnosti potřebné pro zajištění hmotné stránky života, ale i dary, které si nelze koupit, jimiž jsou pokora, víra, láska a moudrost.

*S vděčností za jeho přítomnost
na Svaté Hoře a za možnosti osobních setkání*

Marie Zahrádková

Okénko Matice Svatohorské

Svatohorské nové varhany k radosti všem!

Před více než rokem začal pan varhanář Šlajch instalovat velké nové varhany na svatohorský kůr a již přes půl roku rozeznívá každým dnem tento královský nástroj baziliky. Zvuk varhan mohou slyšet pravidelně 3–4 krát denně návštěvníci každodenních bohoslužeb, dále varhany zaznívají na varhanních půlhodinách každou neděli od května do října. V nových krásných barvách zazněla na Vánoce i Česká mše vánoční „Hej mistře“ J. J. Ryby, o Velikonocích mše s varhanním sólem J. Zechnera, v postní době jsme na druhou stranu

mohli vnímat tiché meditativní varhanní rejstříky vedoucí k zamyšlení. Svatohorské varhany opravdu slouží na sto procent - lidem věřícím i „náhodným“ kolemjdoucím. Jsou ozdobou nejen Svaté Hory, ale i celého příbramského kraje. Jezdí na ně vyučovat profesori z pražské a českobudějovické konzervatoře i AMU. Svatohorští varhaníci přímo na kůru dělají varhanní prohlídky, tzn. prakticky zasvěcují širokou veřejnost do tajemství varhanní hry a všeho, co obnáší obsluha varhan. Kouzelné tóny a zvukové kombinace nového nástroje obdivují lidé zblízka i zdaleka, laici i profesionálové, věřící i lidé nevěřící. Máme opravdu velkou radost, že projekt velkých varhan došel vytouženého cíle a výsledek je více než výborný.

Ke konci tohoto kalendářního roku tedy ukončíme veřejnou sbírku na varhany. Bude zrušen podúčet s předčíslem 50016... K 31. květnu 2019 již bylo uzavřeno zasílání dárcovských SMS zpráv. Tím bude celý projekt oficiálně ukončen.

Velký dík patří Vám všem, dárcům a příznivcům Svaté Hory - Matice Svatohorské, za Vaše finanční dary, bez nichž by nebylo možné varhany dostavět. Dále děkujeme za Vaši velkou trpělivost, víru a naději, kterou jste nám po celou dobu trvání stavby projevovali a samozřejmě za Vaše modlitby! Zveme Vás do baziliky na Svatou Horu, abyste si každý z Vás mohl vychutnat zvukovou malebnost nových svatohorských varhan!

Miloslava Šmolíková

Opravy na Svaté Hoře

■ Cesta od studánky je v majetku města, to již zde osadilo **nové lavičky**. Zbývá provést výměnu laviček v okolí Toufarova kříže na pozemcích farnosti. Tuto výměnu bychom rádi provedli v letošním roce. Musíme ji však financovat z vlastních zdrojů. Další záležitostí, kterou bychom letos

Vzhled nově osazovaných laviček

chtěli řešit, je **instalace nových, vzhledově přijatelných košů** v areálu Svaté Hory.

■ Máme také v plánu **obnovit Svatohorskou studánku**. I zde budeme žádat o dotace, abychom byli schopni zrekonstruovat objekt, který řadu let zeje prázdnou. Chceme provést vycištění a dále hydrogeologický průzkum, abychom zjistili množství a kvalitu vody v 78 m hluboké studánce. Následně můžeme uvažovat o jejím

využití. Dále bychom chtěli obnovit malbu na jižní straně studánky a fasádu.

■ Další plán se týká **cesty, jež vede podél krámků k bezbariérovému parkovišti u Březnické brány**. Cesta je značně nevyhovující, plná výmolů a děr. Rozmýšlíme o jejím případném vydláždění. K tomu ovšem bude potřebné získat finanční prostředky z případných dotací.

■ Koncem léta jsme požádali Středočeský kraj o závazné stanovisko k záměru **zrestaurování soch a opravy balustrády** kolem svatohorské baziliky. První etapa restaurování 12 soch a opravy části zábradlí balustrády úspěšně probíhá. Obdrželi jsme dotaci ze Středočeského kraje ve výši 948.092 Kč. Svatá Hora se bude finančně podílet na realizaci výškou 20% z celkové sumy, tedy v první etapě cca 200.000 Kč. Díky vaší štedrosti se podařilo tuto částku již vybrat. Všem dárcům děkujeme!

Plánů je tedy mnoho. Prosíme Vás o pomoc Vašemu poutnímu místu. Konto na opravy je 35-520395309/0800, konto na běžné potřeby a provoz Svaté Hory je 520395309/0800 u České spořitelny Příbram.

Za dobrodince se denně modlíme a v pátek v 7.00 hodin je za ně sloužena mše svatá. Pán Bůh štedře odplať všem, kdo jsou těmito dobrodinci.

Poutní cesta

z Březnice na Svatou Horu

(pokračování)

V další „Za Višňovkou“ je vyobrazeno téma „Narození Páně“. Zde jsem se vyhnul zobrazení jesliček a místo nich Marie tiskne k srdci právě narozeného Krista. Klečící postava je svatý Josef, který touží vzít dítě do náručí.

Svatá Ludmila (890–921)

Svatá Ludmila – bába svatého Václava, snad nejvýznamnějšího z českých zemských patronů. Právě jí vděčíme za výchovu světce, na kterého se náš národ obrací v hodinách nejtěžších.

Ludmila pocházela asi z kmene Pšovánů a provdala se za knížete Bořivoje, prvního historicky doloženého přemyslovského panovníka. Vychovali spolu nejméně šest dětí, mezi nimi i budoucí knížata Spytihněva a Vratislava. Roku 882 Ludmila a Bořivoj přijali křest z rukou svatého Metoděje. Přijetí křesťanství upevnilo po-

zici Přemyslovců v Čechách i v mezinárodním měřítku. Po smrti otce a bratra nastoupil vládu v Čechách Ludmilin syn Vratislav. Za manželku měl Drahomíru a ta s Ludmilou ne vycházela dobře ani osobně ani mocensky. Obě ženy reprezentovaly odlišné skupiny českých velmožů i různé proudy zahraniční politiky – Drahomíra se orientovala na Sasko a Ludmila spíše na Bavorsko.

Kněžna Ludmila vychovávala oba syny Vratislava a Drahomíry, Václava a Boleslava. Po Vratislavově smrti roku 921 převzala Drahomíra regentskou vládu v zemi, Ludmile zůstala výchova budoucího knížete. Konflikt s Drahomírou vyvrcholil Ludmiliným uškrcením na jejím hradišti Tetíně. Kníže Václav nechal ostatky své babičky přenést na Pražský hrad a uložit je do baziliky svatého Jiří.

Svatá Ludmila je uctívána jako patronka vinařů, jako babička a vychovatelka,

jako stará žena oplývající moudrostí. Jejími atributy jsou šála či závoj a také knížecí čapka, často bývá zobrazována se svatým Václavem. Je jí zasvěcena celá řada kostelů, nejvýznamnějším z nich je pseudogotický kostel v Praze na Vinohradech postavený podle plánů Josefa Mockera. Svatá Ludmila má také svou vlastní kapli v katedrále svatého Víta a její socha na Karlově mostě bývá považována za nejvýznamnější dílo slavného Matyáše Bernarda Brauna.

V Březnici a okolí příliš mnoho připomínek svaté Ludmily nenalezneme, alespoň ve srovnání se svatým Janem Nepomuckým. Víme, že obraz se svatou Ludmilou se nacházel v kostele na Stražišti, ale již zde není. V kostele svatého Ignáce zdobí socha svaté Ludmily vrchol oltáře Panny Marie Bolestné. V zámecké kapli se nachází socha svaté Ludmily v rámci sochařské galerie českých zemských patronů vytvořené v dílně Ignáce Hammera. Jméno Ludmila nesly dvě významné březnické paní z období bělohorského. Zatímco Lidmila Černínová z Chudenic byla manželkou Adama z Lokšan, jenž Březnici ztratil v pobělohorských konfiskacích, Lidmila Kateřina z Talmberka byla provdána za Přibíka Jeníška z Újezda, bezprostředního nástupce Lokšanů v Březnici. Zejména s ohledem na druhou z Ludmil – spoluzakladatelkou kostela svatého Ignáce a významnou donátorkou kostela svatého Rocha – překvapuje, že svatá Ludmila nemá v Březnici více památek.

Zdroj: Poutní cesta z Březnice na Svatou Horu

Vydal Nadační fond pro Březnici za finanční podpory obce Chrást jako druhé rozšířené vydání 2017 Ing. František Slaník, MUDr. Jiří Beran, Lubomír

Pešek, JUDr. Václav Bílý, Miroslav Žák

Listárna

Zdravím Vás z Českomoravské vysočiny!

Chci Vám a Vaším kolegyním moc poděkovat za velice milé, vstřícné a laskavé přijetí u Vás na Svaté Hoře. Vše bylo perfektně zorganizované, profesionální a hlavně s úsměvem na tváři. Totéž platí i o otci, který se nás ujal během mariánské pobožnosti, o varhanici i paní v sakristii. Rovněž kuchařky byly milé a ochotné. Závěrečná profesionální komentovaná prohlídka byla pomyslnou třešničkou na dortu :-). Pak už jenom společné foto (zasílám v příloze) a zpátky domů do Pelhřimova. Ale co více? Měl jsem a stále mám pocit, že jsem si přivezl od naší Matičky požehnání v podobě vnitřního pokoje. Snad podobné dojmy mají i ostatní poutníci. Stále mě nebo manželku zastavují a říkají nám, jak to byla krásná pouť a kam pojedeme příště?

Dáli Pán, chtěli bychom v příštím roce podniknout poutní cestu „Brno - Křemešník - Svatá Hora“ s názvem „Pouť na Svatou Horu aneb po stopách Jakuba Demla“. Jakub Deml šel přibližně před sto lety v zimě pěšky týden před Vánoci se svými dvěma přáteli ze Staré Říše (u Třebíče) na Svatou Horu poklonit se narozenému Spasiteli. Později o tom napsal poutavé vyprávění se zajímavými úvahami ať už náboženskými, tak i světskými.

Ještě jednou děkujeme za vše a přeji všem jen požehnané dny!

Petr Holkup

Vážení!

Paní Alena Fuchsová z Kladna, z farnosti sv. Václava v Kladně-Rozdělově, kterou spravuje otec Jaroslav Kučera, mě požádala, abych Vám popsala látku šatiček pro P. Marii, které ušila.

Látku jsme získali od Správy Pražského hradu a jsou z ní ušity šatičky pro P. Marii v Cášském dómu (byly věnovány Cášskému dómu při pouti 2007 jako dar města Kladna), a šatičky pro Jezulátko v našem kostele.

Látka je replika látky pohřebního roucha Karla IV., dle informací Správy Pražského hradu byla prezentována na Světové výstavě EXPO v Bruselu v Československém pavilonu.

S pozdravem Dr. Helena Raifová

Fotografii šatiček najdete na zadní straně obálky časopisu

Moje vzpomínky na Svatou Horu (a maminku)

Letos na jaře mi bylo dopřáno připsat si do svého života už „sedmý křížek“. Myslím, že to je důvod k určité rekapitulaci mé životní poutě. A pokud ji chci rekapitulovat, měl bych začít od nejútlejšího věku, tj. od toho, co si člověk po takřka sedmdesáti letech může pamatovat...

Pokud se tedy vrátím k těm zcela nejranějším či nejstarším vzpomínkám mého dětství, bude tam hrát poměrně velkou roli Svatá Hora a Příbram.

Moje maminka totiž pocházela z Příbrami. Její tatínek pracoval jako tesař na dole sv. Anny na Březových Horách a dle vyprávění mojí maminky chodil denně brzy ráno, předtím, než sfáral do podzemí svatoanenského dolu, na první ranní mši svatou na Svatou Horu.

K mariánské účtě byla vedena i moje maminka a zejména pak chovala velkou úctu k Panně Marii Svatohorské. Bohužel maminčini rodiče poměrně brzy zemřeli a maminka se musela postarat sama o sebe. Tuším, že první a jediné zaměstnání v Příbrami přijala v Pelzově tiskárně. Myslím, že manželé Pelzovi jí tak trochu nahrazovali rodiče a maminka je za to chovala ve velké úctě.

Jako pracovnice tiskárny se setkávala se spoustou lidí, kteří si ji asi velice oblíbili, a získala mezi nimi množství velice dobrých přátel. V roce 1936 se provdala za mého tatínka a myslím, že se poměrně nerada loučila s Příbramí a Svatou Horou. Odstěhovala se daleko od domova do zcela neznámého prostředí na Moravu – na Hanou. Často se však ve vzpomínkách vracela do milované Příbrami a na Svatou Horu. Zejména v období 2. světové války se denně modlila před soškou Panny Marie Svatohorské. Koncem 40. let odešel můj starší bratr na Svatou Horu jako svatohorský ministrant. Zde se aktivně zapojil do ministrantského orchestru, který hudebně doprovázel poutní bohoslužby, vítání procesí atd. Zde začínají mé první vzpomínky na Svatou Horu, a to když jsme sem jeli navštívit jednak mého brášku, ale hlavně na pouť, pomodlit se u hrobu maminčiných rodičů. Mne však tehdy nejvíce fascinovala ministrantská kapela, slavnostní fanfáry, oblečení ministrantů atd. V té souvislosti mám v paměti i některé kněze, jako P. Líkaře, P. Jahodu, kostelníka p. Jana Malečka, učitele p. Plačka a možná bych si vybavil ještě řadu dalších. Velkou postavou – byť ve skutečnosti malá, skromná žena – byla slečna Nekolná, která se s nesmírnou pečlivostí starala o čistotu, pořádek a úpravu Svaté Hory. Smutnou kapitolou nejen pro moji maminku pak byla noc, kdy byli odvezeni do internace svatohorští kněží a rodiče si museli přijet okamžitě vyzvednout své syny, tedy i mého brášku. Naše cesty do Příbrami se pak na nějaký čas přerušily, než se Svatá Hora dostala zase do poutního pořádku, byť už hodně omezeného. Pravidelně jsme sem pak začali jezdit někdy od r. 1955. Zázemí jsme měli vždy v maličkém bytě u slečny Nekolné. Dnes dost dobře nepochopím, jak jsme se tam mohli všichni „vejít“. Příprava na cestu do Příbrami trvala vždy několik dní. Jednak připravit naši starou škodovku, aby tak dlouho cestu vydržela, potom co všechno s sebou vzít, jaké dárky pro maminčiny přátele atd. Sousedům už pár dnů předem radostně sdělovala, že jede na pár dnů „domů“. Vyjíždělo se vždy brzy ráno už někdy ve čtyři hodiny. To proto, abychom zejména přes Brno jeli ještě v době, kdy není velká frekvence – jak říkala maminka. (Nevím, co by říkala na dnešní frekvenci). Cesta měla svůj zaběhnutý režim. Z Brna se pokračovalo směrem na Jihlavu a pravidelná zastávka byla na poutním místě v Klokotech u Tábora, kterému

se snad říkalo „malá Svatá Hora“. Další zastávkou byl pak Sepekov. Někdy jsme také jeli přes Želiv, kde byli internováni kněží, a tak jsme se tam modlili za jejich propuštění... Od Milevska jsme pak pokračovali přes Kovářov, hráz Orlické přehrady a Jablonnou přímo na Svatou Horu, kam jsme přijeli na odpolední mši svatou. Cestou od Milevska už maminka vzpomínala, jak chodívala procesí pravidelně na Svatou Horu, na pěší cesty z Příbrami k tetičce do Nepřejova atd. Příjezd na Svatou Horu a první setkání se slečnou Nekolnou bylo vždy nesmírně milé. Jako malý kluk jsem nechápal, jak se někdo může opravdově a upřímně radovat z tak početné návštěvy. (Aby se auto vytížilo, tak jsme jeli vždy v obsazení čtyř až pěti lidí. Já jsem obvykle sedával někomu na klíně...) Náš pobyt na Svaté Hoře se odvíjel v zaběhnutém rytmu. Ráno se šlo od slečny Nekolné na první mši svatou - tuším v 7 hodin, pak jsme se vrátili na snídani a šli jsme ještě na devátou mši svatou. Poté jsme zamířili „dolů“ do Příbrami na hřbitov, kde jsme kromě hrobu rodičů maminky obešli hroby jejích přátel a na každém jsme rozsvítili svíčku a pomodlili se. Pobyt na hřbitově byl poměrně dlouhý. Jednak těch hrobů příbuzných a přátel bylo dost, ale poměrně hodně času zabrala náhodná setkání s mnoha maminičinými kamarádkami a přáteli... Takřka pravidelně jsme se setkávali na Svaté Hoře s příbuznými, kteří přijeli od Plzně či z Ústí nad Labem. Byly to krásné chvíle setkávání.

Já jsem se vždy velice těšil na polední návštěvu restaurace „U Kurzů“ v Pražské ulici. Byl tam moc sympatický vrchní, který se nám vždy vzorně věnoval. Dnes bych řekl „stará dobrá francouzská škola“. U mě to měl vždy nejjednodušší s výběrem jídla. Miloval jsem knedlíky s vejci a ty jsem si tam dával s železnou pravidelností při každé návštěvě v každý den našeho pobytu. Odpoledne či večery jsme věnovali návštěvám maminičiných přátel – vzpomínám na manžele Pelzovy, tuším v Plzeňské ulici, Achačovy pod Svatou Horou a také maminičiny spolupracovnice z tiskárny od Pelzů. Jejich přátelské pouto bylo natolik silné, že jsme je oslovovali zcela důvěrně „tetinko – strýčku“, a to přátelství trvalo až do jejich konce života. Je pro mne velice milé, že přátelství se přeneslo dodnes na nás a děti maminičiných přátel, že i dnes při návštěvách Svaté Hory a Příbrami si nedovedeme představit, že bychom vynechali tato setkání a společně nezavzpomínali na naše rodiče.

Ale vraťme se na Svatou Horu. Maminka těžce nesla personální změny na Svaté Hoře – odchod výborného kazatele P. Faila, P. Prokopa atd. Propalakala mnoho dní i nocí, když se jednalo o uzavření Svaté Hory a vytvoření jakéhosi církevního muzea z tohoto krásného poutního místa. Radostně se vracela na Svatou Horu v období jara 1968, kdy se sem vrátil P. Líkař a další redemptoristé... Bohužel, radost trvala velice krátce. Nesmírně těžce nesla rozsáhlý požár Svaté Hory. V roce 1973 zemřel náš tatínek a maminka tuto ztrátu nesla velice těžce. V těžkých chvílích se utíkala ve svých modlitbách „domů“ na Svatou Horu... Snažili jsme se zachovat tradici a každoročně jsme s ní vyjízďeli na pouť k Panně Marii. V mnohém jsme se snažili tuto tradici

dodržovat – cesta se zastávkou v Klokotech, Sepekově... Jen slečna Nekolná už nežila, a tak jsme vždy přijali pohostinnost některé z maminičiných kamarádek v Příbrami, Kozičíně či na samotě v Lipinech u Nepřejova.

Dnes zbyly jen vzpomínky na krásné chvíle z dětství a z pobytů v tomto krásném kraji. Rádi se vracíme do míst, která jsme si v dětství zamilovali. Na Svaté Hoře si vzpomeneš na úžasnou postavičku slečny Nekolné, na kněze, které jsme tu zažili, na kněze skladatele P. Karla Břízu, na kterého obzvláště vzpomínáme při zpěvu jím zkomponovaného ordinária. Při pohledu na studánku si připomenu chvíle, kdy jsem jako malý chlapec často pomáhal čepovat a podávat poutníkům svatohorskou vodu...

I když je cesta od nás z Hané dnes podstatně rychlejší (pomineme-li zácpy na D-1), snažíme se dodržovat tradiční trasu našich rodičů – od Humpolce přes Pelhřimov, Tábor, Klokoty, Sepekov, Milevsko a příjezd na Svatou Horu od Dolních Hbitů a Hájů...

Při psaní těchto řádků se mi odvíjí neuvěřitelný film vzpomínek na krásné pobyty v tomto koutu naší krásné země. Jsou tu vzpomínky na řadu lidí a ctitelů svatohorských. Ve svém životě – zejména v posledních takřka třiceti letech nám bylo dopřáno navštívit celou řadu poutních míst ve světě, jako Lurdy, Fatimu, Santiago, Mariazell, biblická místa ve Svaté Zemi. Nerad bych opomněl poutě na naše krásná poutní místa u nás na Moravě – Svatý Hostýn, Velehrad, Svatý Kopeček, Křtiny... Ale Svatá Hora je prostě poutním místem mého dětství, a tím i mého života.

Bylo by toho mnohem víc, ale vzpomínky by byly značně neuspořádané, a tak mi v závěru dovoluji poděkovat VŠEM LIDEM dobré vůle, kteří se starají o krásu tohoto nádherného a promodleného místa, členům Matice Svatohorské, redakční radě časopisu Svatá Hora... No prostě VŠEM!!!

Václav Adam

Zprávy ze Svaté Hory

- ❑ I v tomto roce se od ledna do dubna konaly v refektáři přednášky PhDr. Věry Smolové z cyklu „Cesty do minulosti Svaté Hory II s názvy „Královna stříbrných hor“, „Masopustní renesanční rozpustilost“, „Majestát a palladium země České“ a „O Malé Svaté Hoře“.“
- ❑ Dne 17. ledna natáčela reportérka Českého rozhlasu Markéta Vejvodová rozhovor s P. Šmolíkem o nových svatohorských varhanách.
- ❑ 8. února a 29. března se sešli členové výboru Matice Svatohorské.
- ❑ Česká televize na Svaté Hoře v úterý 19. února natáčela reportáž do pořadu Toulavá kamera.

V úterý 12. března zemřel dlouholetý člen svatohorského chrámového sboru a Matice Svatohorské pan Václav Klán, velký dobrodinec Svaté Hory.

Pohřeb se konal ve svatohorské bazilice ve středu 20. března.

- ❑ Ve dnech 23. – 24. března zde probíhal kurz varhaníků pražské arcidiecéze.
- ❑ Letošní postní duchovní obnova s P. Petrem Benešem, CSsR dne 30. března byla zahájena v 9 hodin duchovním slovem s následnou kající pobožností. V 11 hodin byla slavena mše svatá. Na závěr programu zazněl koncert duchovní hudby v podání varhanice Michaely Káčerkové a zpěvačky Kateřiny Falcníkové.
- ❑ Další postní duchovní koncert v podání souboru Musica Podberdensis proběhl v neděli 31. března v 17 hodin.
- ❑ V období od ledna do konce března navštívily Svatou Horu skupiny poutníků z Čech a Německa.

Poděkování

K 31. lednu 2019 ukončila svoji činnost na Svaté Hoře varhanice Maruška Zahradková. Svou službou velice obohacovala duchovní život. Byla pokorná, tichá a skromná a také ochotná a radostná. Její obětavá služba pramenila z vroucí lásky k Pánu Bohu, Panně Marii a samozřejmě k hudbě. Velký dík jí patří též za spolehlivou a nezištnou pomoc při práci se svatohorským časopisem.

Jsmo velmi vděční za čas, který s námi na Svaté Hoře prožila a do dalšího života jí ze srdce přejeme a vyprošujeme hodně síly, radosti, hojnost Boží milosti a ochranu Panny Marie.

Redakce časopisu Svatá Hora

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2019

Termín	Název kurzu	Exercitátor / vede	Cena
7. 3.–10. 3.	Exercicie „Unést církev“	P. Ondřej Salvét	1470 Kč
28. 3.–31. 3.	Exercicie „Postní obnova“	P. Josef Čunek, SJ	1470 Kč
2. 5.–5. 5.	Exercicie „Miluj a dělej, co chceš“	P. Karel Satoria	1470 Kč
6. 5.–10. 5.	Exercicie „Prohloubit vztah k Bohu skrze eucharistii“	P. Josef Michalčík, CSsR	1860 Kč
16. 5.–19. 5.	Exercicie pro rozvedené i znovu seždané „Život v síle křtu“	Mons. Aleš Opatrný	1470 Kč
3. 6.–7. 6.	Exercicie „O eucharistii“	P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR	1860 Kč
10. 6.–14. 6.	Exercicie „Eucharistie – centrum křesťanského života“	P. Josef Michalčík, CSsR	1860 Kč
20. 6.–23. 6.	Ikonomisecký kurz (pořádá, info: DamianM@seznam.cz)	Martin Damian	Na dotaz
1. 7.–5. 7.	Exercicie „Duchovní obnova ve světle Janova evangelia“ (v mlčení)	P. Angelo Scarano, S.S.L.	1860 Kč
15. 7.–19. 7.	Exercicie „Boží slovo v životě křesťana II.“	Mons. Josef Žák	1860 Kč
26. 7.–27. 7.	Kurz liturgické varhanní hry (info: pavelmolik@seznam.cz)	Martin Poruba	Na dotaz
12. 8.–16. 8.	Exercicie „Duchovní obnova se sv. Alžbětou od Trojice“ (v mlčení)	P. Angelo Scarano, S.S.L.	1860 Kč
25. 8.–31. 8.	Exercicie pro kněze	P. Miloslav Kabrda, SDB	2840 Kč
16. 9.–20. 9.	Exercicie „Vím, komu jsem uvěřil“	P. Petr Beneš, CSsR	1860 Kč
23. 9.–27. 9.	Exercicie „O modlitbě“	P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR	1860 Kč
30. 9.–4. 10.	Exercicie „Křesťan tváří v tvář okultismu“	P. Josef Michalčík, CSsR	1860 Kč
7. 10.–11. 10.	Exercicie „O manželství“	P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR	1860 Kč
11. 10.	Jednodenní kurz „Management farnosti“ pro kněze i laiky	P. Stanislav Příbyl, CSsR	Na dotaz
21. 10.–25. 10.	Exercicie „Ježíš uzdravuje z okultismu“	P. Josef Michalčík, CSsR	1860 Kč
14. 11.–17. 11.	Exercicie pro zdravotníky a ty, kteří pečují o druhé	Mons. Aleš Opatrný	1470 Kč
17. 11.–23. 11.	Exercicie pro kněze „V síle Ducha svatého“	Mons. Aleš Opatrný	2840 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večer v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex.dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>. Informace: +420 731 619 800.

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

21. 7. **Nejsvětějšího Vykupitele**, titulární slavnost kongregace redemptoristů.
22. 7. **Sv. Máří Magdaleny**, mše sv. v 9.00 a v 17.00 v krápníkové kapli sv. Máří Magdaleny.
26. 7. **Sv. Jáchyma a Anny, rodičů P. Marie**, mše sv. v 9.00 a v 17.00 u venkovního oltáře sv. Jáchyma a Anny.
1. 8. **Sv. Alfonse Maria de Liguori, CSsR**, zakladatele redemptoristů. Při mši sv. v 17.00 obnovují svatohorští redemptoristé řeholní sliby.
2. 8. **Poutě bez bariér**, poutě nemocných a zdravotně postižených. Mše sv. v 10.00 s udělováním svátosti pomazání nemocných.
15. 8. **Nanebevzetí Panny Marie**, titulární slavnost svatohorské baziliky. Při mši sv. v 17.00 **řeholní sliby noviců**.
17. 8. **Poutní slavnost - vigilie**, po mši sv. v 19.30 následuje světelný průvod. Ostatní mše sv. v 7.00, 9.00 a 17.00..
18. 8. **Poutní slavnost**, hlavní mše sv. v 9.00. Hudba při mši sv.: S. Jelínek - Mešní proprium. Ostatní bohoslužby jako v neděli.
27. 8. **346. výročí posvěcení baziliky**
7. 9. **Poutě svatohorských ministrantů**, poutě bývalých svatohorských vokalistů, trubačů a ministrantů v 9.00. Ostatní mše sv. v 7.00 a 17.00.
14. 9. **Příbramská svatohorská šalmaj, Běh hasičů**, historická slavnost na svatohorském náměstí od 10.00 do 23.00. Současně Běh hasičů do svatohorských schodů.
26. 9. **Bl. Kaspara Stangassingera, CSsR**, vychovatel mládeže, působil v Německu, zemřel v 28 letech.
28. 9. **Sv. Václava, Den věží a rozhleden**. Výstup na věž zvonice se 4pohledem Pohádkového království.
29. 9. **26. neděle v mezidobí**, mše sv. v 9.00 a 11.00 s gregoriánským chorálem (Schola Cantorum Pilsensis).
5. 10. **Bl. Františka Xaverského Seelose, CSsR**, původem Němec, působil v USA mezi německými hovořícími katolíky, zemřel v 48 letech nakažen žlutou zimnicí.
14. 10. Mše sv. v 17.00 k uctění památky **P. Karla Břízy, CSsR**. Hudba: Skladby K. Břízy.
16. 10. **Sv. Gerarda Majelley, CSsR**, řeholní bratr, známý divotvůrce, je patronem matek v pozeňaném stavu a při problémech v těhotenství.
18. 10. **Břízovské slavnosti**, festival duchovní hudby. Podrobněji na brizovskeslavnosti.cz.
19. 10. **Břízovské slavnosti a Festival pěveckých sborů**, festival duchovní hudby. Současně XVI. festival pěveckých sborů Příbram.
21. 11. **Všech věrných zemřelých**, po odpolední mši sv. následuje dušičková pobožnost. Hudba při mši sv. v 17.00: Karel Břiza ad. - Pohřební responzoria.
6. 11. **Bl. španělských mučedníků, CSsR**
9. 11. **Výročí posvěcení lateránské baziliky a Výroční den založení Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele**. Redemptoristé působí na Svaté Hoře od roku 1861.
21. 11. Slavnostní **svatocecilské nešpory** v 18.00 předvečer památky patronky církevních hudebníků.
24. 11. **Ježíše Krista Krále**, od 12.00 do 15.00 adorace Nejsvětější Svátosti.

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

Neděle Areál otevřen 6.30–17.00

Mše svatě v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Po každé mši je požehnání milostnou soškou a její uctívání
Po odpolední mši svatě jsou zpívány nešpory. Před mší svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Pondělí - sobota Areál otevřen 6.30–18.00

Mše svatě v 7.00, 9.00 a 17.00 (v sobotu s nedělní platností)

Před mší svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svatě v 7.00, 9.00 a 17.00

Ve čtvrtek Po odpolední mši svatě půlhodinová adorace

V pátek Mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské

V sobotu Po mši svatě v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zasílat poštou, e-mailem prosba@svata-hora.cz, formulářem na www.svata-hora.cz, nebo je předat osobně v sakristii

V postní době V pátek od 16.30 a v neděli od 15.00 křížová cesta

V květnu Denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svatě májová pobožnost s katechezí

Svatost smíření Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli

Zpovědní služba v bazilice po-so půl hodiny před každou mší svatou

Dále 10.00–11.00 a 16.00–17.00. V neděli před každou mší svatou

Schody Svatohorské schody otevřeny 8.00–17.00 (v zimě jen do 15.30)

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí & pátek: 9.00–12.00; 13.00–15.30

V případě nutnosti je možné se nepřetržitě obracet na duchovní správu na tel: 731 619 668

Svatohorské poutní muzeum, průvodcovská služba a prodejna

Odpovědná osoba: Martina Jechortová.

Kontakt: +420 731 619 800, +420 318 429 943, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz

E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>

Otevírací doba: neděle: I. – XII: 9.00–17.00 • pondělí – sobota: I.–V. & IX.–XII: 9.00–16.00 • V.–VIII.: 9.00–17.00

Prohlídka areálu s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. – IX. denně v otevíracích hodinách prodejny, jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou.

Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Prohlídka areálu s koncertem. Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které následuje půlhodinový koncert na nové velké varhany v bazilice.

Prohlídka nové expozice muzea. Každý den v otevírací době prodejny.

Prohlídka nově zrekonstruovaných sklepních prostor a zvonice. Prohlídky jsou možné ve vybraných termínech/po domluvě.

Nové aktivity na Svaté Hoře Vám nabízíme díky projektu, který je spolufinancován Evropskou unií v rámci IOP Projekt CZ.1.06/5. 1. 00/24.09583 „Příbram - Svatá Hora - vzorová obnova poutního areálu“

EVROPSKÁ UNIE
EVROPSKÝ FOND PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ
ŠANCE PRO VÁŠ ROZVOJ

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s., Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel: 604 594 925, e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>.
Od roku 2017 vychází 4x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu – dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15 Kč + poštovné). Řídí redakční rada.
Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima, spol. s r. o. Expedici zajišťuje PostServis.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebrání pište na adresu redakce.

